

Arrest

**nr. 154 443 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 november 2014 een aanvraag in om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 februari 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.11.2014 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (ruim 6 jaar) en zijn integratie (nl. centum van zijn belangen in België zouden zijn gevestigd, zijn leven hier heeft opgebouwd, Nederlandse taal wil leren, werkbereid is) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw [S.T.] (in het bezit van B-kaart) en dat zij samen een kind ([N.S.]) hebben. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoot waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie."

1.3. Op 19 februari 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Tegen deze beslissing werd eveneens een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad dat verworpen werd bij arrest nr. 154 442 van 14 oktober 2015.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de

artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij verschaft de volgende toelichting:

“1.

Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of deze bepalingen werden nageleefd.

Een dergelijk individueel onderzoek dient zich aan.

Het onderzoek of dit artikel is geschonden moet worden opgesplitst in twee delen, nl. of er allereerst sprake is van enig privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM (punt A) en, indien dit zo is, of de inmenging door de overheid al dan niet gerechtvaardigd is dan wel of de staat een positieve verplichting heeft om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (punt B).

A. Privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM

2.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Verzoeker verwijst voor het bestaan van zijn familie-, gezins- en privéleven naar de uiteenzetting in het feitenrelaas:

Deze juridische grondslag is gestoeld op het feitenrelaas:

Verzoeker is een 26-jarige man van Macedonische nationaliteit.

Reeds meer dan zes jaar verblijft verzoeker in België, waaruit mag blijken dat zijn centrum van belangen thans in België liggen. Hij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft reeds meerdere jaren een relatie met mevrouw [S.T.] (in het bezit van een B-kaart). Samen hebben zij een kind: [N.S.], geboren op 9 september 2010 te Antwerpen (stuk 3: uittreksel geboorteregister). Verzoeker heeft [N.] erkend.

De partner van verzoeker is momenteel in verwachting van een tweede kindje van verzoeker. Zij is zes maanden zwanger, zoals werd genoteerd door de Dienst Vreemdelingenzaken op het identificatie-formulier (stuk 4).

Door verzoeker en zijn partner werd op 27.11.2014 een verklaring van wettelijke samenwoning ingediend bij de burgerlijke stand te Antwerpen (stuk 5: ontvangsbewijs).

Uit deze feiten en bijgebrachte stukken, blijkt het bestaan van een familiale band van bloed- en aanverwantschap.

Deze band is voldoende hecht, zowel ten aanzien van zijn partner met die verzoeker reeds meerdere jaren samenleeft als met zijn zoontje. Zij verbleven steeds op hetzelfde adres.

Bovendien verblijft verzoeker reeds enkele jaren in België, waardoor hij ook buiten de relatie met zijn minderjarig kind en zijn partner er alle belang bij heeft niet van het grondgebied te worden verwijderd.

Hij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht in de zin van artikel 8 EVRM, waardoor ook vanuit dit opzicht er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

4.

Verzoeker merkt op dat in de bestreden beslissing dit privé-, gezins- en familieleven door de verwerende partij erkend werd, daar men is overgegaan tot de afweging of de inmenging door de overheid al dan niet gerechtvaardigd is dan wel of de staat een positieve verplichting heeft om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (punt B).

Bijkomend merkt verzoeker op dat de verwerende partij evenwel niet worden gevolgd in de abstracte stelling dat "gewone sociale relaties" niet onder bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

De verwerende partij komt kennelijk tot dit oordeel, ongeacht de aard en de intensiteit van deze sociale relaties.

Het zeer langdurig verblijf van verzoeker in België gedurende ruim zes jaar kan geenszins worden aanzien als het louter onderhouden van "gewone sociale relaties". De duurtijd van het verblijf van verzoeker in België impliceert dat verzoeker een sterke en intense binding heeft ontwikkeld, temeer gezien zijn partner en zoontje hier verblijven en verzoeker thans nog maar de leeftijd heeft van 26 jaar.

Deze vaststelling volstaat reeds om te besluiten dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, evenals de artikelen 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, schendt.

B. Inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven

5.

Conform artikel 8 EVRM is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek te verrichten en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

6.

In de bestreden beslissing wordt het privé-, gezins- en familieleven van verzoeker in concreto (kort) omschreven: Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw [S.T.] (in het bezit van een B-kaart) en dat zij samen een kind ([N.S.]) hebben.

Vervolgens wordt gesteld dat deze elementen niet als "buitengewone omstandigheden" kunnen weerhouden worden.

De motieven die in de bestreden beslissing zijn aangehaald, lijken echter niets meer te zijn dan een principieel standpunt, afgeleid uit rechtspraak van de Raad van State.

De verwerende partij heeft geen appreciatie gemaakt van de specifieke, feitelijke elementen die de verzoekende partij inriep in zijn aanvraag (supra, feitenrelaas).

De motivering is gesteld in abstracto.

Hierom moet worden vastgesteld dat de uitdrukkelijke en formele motivering betreffende de afweging van het gezins-, privé en familieleven van de verzoekende partij ontbreekt in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot de formele en uitdrukkelijke motiveringsverplichting in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn, worden hierdoor geschonden.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet zou zijn aangevochten, in kennis te stellen van de specifieke redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De abstracte redenering in de bestreden beslissing beantwoordt hier niet aan.

De bestreden beslissing schendt hiermee deze wetsbepalingen.

7.

ONDERGESCHIKT, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de gegeven motivering zou beantwoorden aan bovenvermelde verplichtingen, merkt verzoeker op dat a.d.v. zijn feitenrelaas en bijgebrachte stukken de afweging niet in het voordeel van het algemeen belang diende te geschieden.

Zijn partner, met wie verzoeker een langdurige relatie heeft, is zes maanden zwanger en zij hebben samen een kindje (supra, feitenrelaas). Verzoeker speelt daarom een belangrijke rol binnen het gezin, zowel ten aanzien van zijn partner als ten aanzien van zijn (toekomstige) kind(eren).

Verzoeker heeft bovendien geen banden meer met het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Macedonië), hetgeen blijkt uit de vaststelling dat hij gedurende meer dan zes jaar in België verbleef zonder terug te keren naar het land waar hij de nationaliteit van bezit.

Bovendien is verzoeker nog jong van leeftijd, waardoor een afwezigheid van meer dan zes jaar weldegelijk de banden met zijn land van oorsprong kan doorhalen, in tegenstelling tot de abstracte formulering van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zulks niet het geval zou zijn.

Daarnaast dient aan de relatie tussen verzoeker als ouder ten aanzien van zijn kind een prominente plaats te worden toebedeeld in de afweging.

Het belang hiervan kan nochtans nauwelijks worden overschat, zoals recent opnieuw werd bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 3 oktober 2014:

Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *X v. Latvia [GC]*, no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.

Vrij vertaald:

Wanneer er kinderen betrokken zijn, dienen hun belangen in rekening te worden gebracht (zie *Tuquabo-Tekle e.a. tegen Nederland*, nr. 60665/00, § 44, 1 december 2005.; *Mutatis mutandis*, *Popov tegen Frankrijk*, nr 39.472 / 07 en 39474/07, §§ 139-140 19 januari 2012.; *Neulinger en Shuruk tegen*

Zwitserland, § 135 en *X v Letland* [GC], geen 27853/09, § 96, EVRM 2013). Op dit punt, herhaalt de Raad dat er een brede consensus is, ook in internationaal recht, ter ondersteuning van het idee dat bij alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het allergeeueste belang zijn (zie *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, reeds aangehaald, § 135, en *X v. Latvia*, reeds aangehaald, § 96). Hoewel deze belangen alleen niet doorslaggevend zijn, dienen hun belangen een aanzienlijk gewicht te worden toegekend. Dienvolgens moeten de bestuursorganen van elke staat, in principe, deze elementen beoordelen ten aanzien van de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en evenredigheid van eventuele verwijdering van een vreemdeling-ouder met het oog op de effectieve bescherming en het toekennen van een aanzienlijk gewicht van de belangen van de kinderen die rechtstreeks worden beïnvloed.

(EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse tegen Nederland*, nr. 12738/10, § 109)

De gemaakte afweging voldoet kennelijk niet aan deze vereisten.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel en dient hierom te worden vernietigd.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2.5. De verwerende partij heeft in het kader van de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet geen enkele andere verplichting dan te motiveren inzake de door verzoeker naar voren geschoven omstandigheden die naar zijn oordeel buitengewone omstandigheden vormen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is in casu het geval. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat “de motivering is gesteld in abstracto” gezien het feit dat de verwerende partij motiveert aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken.

2.6. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. Zoals gesteld blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij motiveert aangaande de omstandigheden die verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag naar voren heeft geschoven als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gedane beoordeling strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met bepaalde elementen geen rekening zou houden of kennelijk onredelijk is.

2.8. Verzoekers kernbetoog is dat de motivering in de bestreden beslissing aangaande de door hem aangehaalde relatie met mevrouw S.T. en het minderjarig kind dat uit deze relatie is geboren en aangaande het door hem aangehaalde privéleven de toets van artikel 8 EVRM niet kan doorstaan.

2.9. De bestreden beslissing stelt hieromtrent, *“Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw [S.T.] (in het bezit van B-kaart) en dat zij samen een kind ([N.S.]) hebben. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoot waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.*

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. (...) Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.”

2.10. Deze motivering is deugdelijk en pertinent en niet strijdig met artikel 8 EVRM.

2.11. De Raad wijst erop dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8, tweede lid EVRM te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr.

224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.12. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.13. De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

2.14. In deze blijken geen hinderpalen te kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, met name het land van herkomst van verzoeker of in dat van zijn partner. In dit geval is er geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Verzoeker poneert dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, maar hij toont dit niet aan. Zelfs indien het zo zou zijn dat verzoeker gedurende zes jaar niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, betekent dit gegeven op zich niet dat alle banden met dat land zijn telorgegaan.

2.15. Verzoeker, die blijkens de beschikbare gegevens na de nietigverklaring van zijn huwelijk door de rechtbank van eerste aanleg op 17 juni 2010 wegens een schijnhuwelijk, kort na zijn aankomst in België in april 2009 in het kader van een visum gezinshereniging, niets anders heeft gekend dan een precair verblijf in het kader van opeenvolgende procedures op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont niet aan dat zijn belangen enerzijds, die erin bestaan om bij zijn vriendin te kunnen blijven en hun gemeenschappelijke kinderen, hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, zwaarder moeten doorwegen dan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker voorgoed wordt gescheiden van zijn partner en hun kinderen. Zij verhindert niet de afgifte van een visum gezinshereniging met zijn partner op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dit gelet op de geregistreerde verklaring van wettelijke samenwoning. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM

(EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Ook uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verzoeker poneert dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, maar hij toont dit zoals gezegd niet aan. Hij kan dan ook niet de beoordeling van de verwerende partij *“Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie”* aan het wankelen brengen.

2.16. De bindingen met België die verzoeker ontwikkeld heeft vanaf zijn aankomst in 2009 en die hij omschrijft als het hebben van het centrum van zijn belangen in België en het tot stand brengen van een *“bepaald sociaal en economisch welzijn”* zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan. Deze beoordeling dringt zich des te meer op omdat verzoeker het heeft over een intense en sterke binding met België, maar deze wordt niet nader toegelicht noch aangetoond. Verzoeker voegde noch bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag noch bij zijn verzoekschrift enig stuk daaromtrent toe. Hij kan dan ook niet de beoordeling door de verwerende partij dat het enkel handelt om gewone sociale relaties aan het wankelen brengen.

2.17. De bestreden beslissing houdt rekening met het feit dat verzoeker en zijn partner een kind hebben. Dit blijkt overigens ook uit het administratief dossier waarin zich een synthesesnota bevindt, opgesteld door attaché P.D. op 5 januari 2015 waarin het volgende kan worden gelezen: *“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13): 1) Hoger belang van het kind: het gaat over een tijdelijke scheiding.”* Er kan dan ook niet worden gesteld dat met het belang van het kind geen rekening werd gehouden. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het arrest Jeunesse van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM arrest nr. 12738/10, Jeunesse tegen Nederland, van 3 oktober 2014) aangezien de omstandigheden die tot dit arrest hebben geleid, niet de zijne zijn. Verzoekers kinderen hebben niet de Belgische nationaliteit, ze hebben gelet op hun zeer jonge leeftijd (respectievelijk vijf jaar en een paar maanden) nog geen hechte band met België en zijn jong genoeg om banden te kunnen smeden met het land van oorsprong van verzoeker of zijn partner, verzoeker kent geen verblijf van zestien jaar in het Rijk en er blijken geen sterke culturele en sociale banden met België.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA